

Capelleta a Puiggraciós

Figaró-Montmany

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Puiggraciós
Emplaçament Santuari de Puiggraciós, turó a la dreta del mateix edifici.

Coordenades:

Latitud: 41.70596
Longitud: 2.24838
UTM Est (X): 437467
UTM Nord (Y): 4617403

Classificació

Número de fitxa 08134 - 135
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Popular
Segle XVII-XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08133A00500023

Fitxes associades:

[Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós](#)

[Imatge de la Mare de Déu de Puiggraciós](#)

Autoria de la fitxa Anna M. Gómez Bach
Data de registre de la fitxa: dl., 31/01/2005 - 00:00

Descripció

Als peus del telègraf hi ha un petit edifici abans capella, lloc on la tradició diu que s'hi trobà la verge. Aquesta estructura correspon a una construcció feta amb pedra local, aprofitada de l'entorn més immediat, sense treballar i lligada amb fang, les pedres es disposen en filades planes i van alternant de tamany per lligar i fer més sòlida l'estructura. Presenta una coberta en obra, formada per blocs de pedra de petites dimensions, poc treballats i lligats amb abundant moter de calç, de dues vessants. La capella ha estat modificada en diverses ocasions, com ho demostren les reformes del seus paraments.

Observacions:

La tradició oral esmenta la presència d'una cova sota la capella, on suposadament es va trobar la imatge de Santa Maria de Puiggraciós, i que a través d'aquesta hi hauria un pas que permetria accedir a través de sota els cingles de Bertí a la banda del castell de Montmany. Sobre l'església de Sant Pau, en un collet a 701 m d'alçada que té una torre de telègraf construïda al 1845 i Puiggraciós, on es troba el poblat ibèric (807 m d'altitud) hi ha el Santuari de la mare de Déu de Puiggraciós, residència des de 1973 d'una comunitat benedictina filial de Sant Pere de Puelles. El santuari fou erigit entre 1701 i 1711 en el lloc on, segons la tradició, fou trobada la imatge gòtica de Santa Maria del segle XV que es venerava a la parroquial de Sant Pau de Montmany.

Història

Petita capelleta situada gairebé a sota de la Torre de Telegrafia Òptica, on marca la tradició que va ser trobada la imatge mariana venerada al Santuari de Puiggraciós. Aquesta capella, anomenada Santa Maria del Puig, va originar la construcció de l'actual santuari. Aquest, pròpiament dit, va ser erigit entre el 1701 i el 1711 i restaurat el 1957, en aquest centre cultural s'hi venera la Mare de Déu de Puiggraciós, una talla gòtica catalana datada dels segles XIV-XV i inicialment ubicada a Montmany i suposadament trobada a l'indret on hi ha l'actual capella. No serà fins l'any 1698 quan es concedeix l'administració de Sant Pau de Montmany sobre Santa Maria del Puig. La història del Santuari de Puiggraciós s'inicia amb la petició del rector de la parròquia de Montmany, Mn. Vicenç Torrellebreta, quan demana al bisbe de Barcelona en la seva visita pastoral de l'any 1698, la concessió d'un Altar Major per a l'advocació de la Mare de Déu de Puiggraciós. Aquesta concessió va ser atorgada el 26 de juny de 1701 quan Rafael Xammar i Derrocada, fill de l'Ametlla, i entre d'altres càrrecs visitador general de la diòcesi de Barcelona, va signar-la. El 3 de setembre de 1711 va ser oberta al culte. El temple es completa amb un cor i un cambril, de planta quadrada, que va ser acabat l'any 1771, i amb una casa, que originàriament era la residència de l'ermità que estava autoritzat a residir-hi. Entre 1910 i 1936 va ser, també, seu de la parròquia de Montmany. A l'any 1936, el temple va ser profanat i posteriorment restaurat en el període comprès entre els anys 1951 i 1955 per l'arquitecte Lluís Bonet i Garí, iniciada a petició del rector de l'Ametlla Mn. Jesús Ventura. La inauguració d'aquestes actuacions va tenir lloc l'any 1957. És possible que en aquest moment al arranjar-se l'entorn immediat del santuari marià s'arreglés la capella ja que s'observen nombroses reparacions en el seus paraments.

Bibliografia

GAVÍN BARCELÓ, J.M. 1990. Vallès Oriental. Inventari d'Esglésies. Arxiu Gavín. Vol. 23. n.222. p.106.
OLIVER, J. 2000. Història de Figaró-Montmany. Vol. 1: Figaró abans de ser-ho, Ajuntament de Figaró-Montmany.

